

<p>ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ'.</p> <p>ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικόν. Σελίδα 1-6).</p> <p>Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Στίχοι: Σελίς 6-9).</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Ἐσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ Χριστέ προσφέρομεν, ὅτι ηὐδόκησας, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.</p> <p>Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, ἀλλὰ εὐδόκησον, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.</p> <p>Χαῖρε Σιών ἁγία, Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη, ἄφεισιν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.</p> <p>Ὁ ἐκ Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων, ὁ αὐτὸς ἐκ τῆς Ἀπειρογάμου σαρκωθείς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἑαυτοῦ Ἀναστάσεως.</p> <p>Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογοῦμεν Χριστέ, δι' ἧς ἠλευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄιδου τυραννίδος, καὶ ἐδώρησω τῷ κόσμῳ ὡς Θεός, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υἱέ Θεοῦ μονογενές, ὁ προσπαγεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀναστὰς ἐκ τάφου</p>		<p>ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ</p> <p>ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6).</p> <p>Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Στίχοι: Σελίδα 6-9).</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Ἐσπερινὸ ὕμνο καὶ λογικὴ λατρεία σοῦ προσφέρουμε, Χριστέ· διότι καταδέχθηκες νὰ μᾶς ἐλεήσεις μέ τὴν Ἀνάστασή σου.</p> <p>Κύριε, Κύριε, μὴ μᾶς ἀπορρίψεις ἀπὸ τό πρόσωπό σου· Ἀλλά κάνε μας τὴ χάρη, νὰ μᾶς ἐλεήσεις μέ τὴν Ἀνάσταση.</p> <p>Χαῖρε, Σιών (Ἱερουσαλήμ) ἁγία, Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, τοῦ Θεοῦ κατοικητήριον· διότι ἐσὺ δέχθηκες πρώτη ἄφεση ἁμαρτιῶν μέ τὴν Ἀνάσταση.</p> <p>Ὁ Λόγος, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα προαιώνια, καὶ σαρκώθηκε ὁ ἴδιος τὰ τελευταῖα χρόνια ἀπὸ τὴν ἀπειρογάμη (ἀπειρη γάμου), μέ τὴ θέλησή του ὑπέμεινε σταύρωση θανάτου, καὶ ἔσωσε τὸν ἄνθρωπο, πού νεκρώθηκε παλαιά, μέ τὴ δική του Ἀνάσταση.</p> <p>Τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή σου δοξολογοῦμε, Χριστέ, μέ τὴν ὁποία ἐλευθέρωσες τό γένος τοῦ Ἀδάμ ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ ἄδη· καὶ δώρισες στὸν κόσμο ὡς Θεός ζωὴ αἰώνια καὶ τό μέγα ἔλεος.</p> <p>Δόξα σ' ἐσένα, Χριστέ Σωτήρα, Μονογενή Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος καρφώθηκε στὸν Σταυρό, καὶ ἀναστήθηκε ἀπὸ</p>
--	--	---

τριήμερος.

Σέ δοξάζομεν Κύριε, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς Σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ σέ προσκυνοῦμεν, παντοδύναμε Σωτήρ. Μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, ἀλλ' ἐπάκουσον καὶ σῶσον ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου Φιλάνθρωπε.

Δόξα. ... Καὶ νῦν... .Θεοτοκίον.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11).

Ἐκτενής... κ.λ.π. Κεφαλοκλισία:

Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

(Συλλειτουργικόν. Στίχοι: Σελίς 14-15).

Τροπάρια.

Ἀνῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ὁ καταβάς ἐξ οὐρανοῦ, ἦλθες ἐπὶ θάνατον, ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατος, πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, πρὸς τοὺς πεσόντας, ἢ πάντων Ἀνάστασις, ὁ φωτισμός, καὶ ὁ Σωτήρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χριστὸν δοξολογήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ

τὸν τάφο τριήμερος.

Σέ δοξάζομε, Κύριε, ἐσένα πού ὑπέμεινες Σταυρό γιά μᾶς θεληματικά, καί σέ προσκυνοῦμε, παντοδύναμε Σωτήρα. Μὴ μᾶς ἀπορρίψῃς ἀπὸ τό πρόσωπό σου, ἀλλά ἐπάκουσέ μας, καὶ σῶσε μας μέ τὴν Ἀνάστασή σου, Φιλάνθρωπε.

Δόξα Καὶ νῦν Θεοτοκίο.

Ὁ Βασιλιάς τῶν οὐρανῶν ἀπὸ φιλανθρωπία ἐμφανίσθηκε ἐπάνω στή γῆ, καὶ συναναστράφηκε μέ τοὺς ἀνθρώπους· διότι, ἀφοῦ ἔλαβε σάρκα ἀπὸ Παρθένο ἀγνή, καὶ ἀφοῦ προῆλθε ἀπὸ αὐτήν, μαζί μέ αὐτό πού ἔλαβε (τὴ σάρκα), εἶναι ἓνας Υἱός διπλός ὡς πρὸς τὴ φύση, ἀλλά ὄχι ὡς πρὸς τό πρόσωπο. Γι' αὐτό τέλειο Θεό καὶ τέλειο ἄνθρωπο κηρύττοντάς τον, ὁμολογοῦμε τὸν Χριστό τὸν Θεό μας· Αὐτὸν ἰκέτευε, Μητέρα ἀνύμφευτη, νά ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11).

Ἐκτενής... κ.λ.π. Κεφαλοκλισία:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

(Στίχοι: Συλλειτουργικό. Σελίδα 14-15).

Τροπάρια.

Ἀνέβηκες ἐπάνω στὸν Σταυρό, Ἰησοῦ, Ἐσύ πού κατέβηκες ἀπὸ τὸν οὐρανό· ἦλθες στό θάνατο ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατη· πρὸς αὐτοὺς πού βρίσκονταν στό σκοτάδι τό φῶς τό ἀληθινό, πρὸς τοὺς πεσμένους ἢ Ἀνάστασις ὅλων, ὁ φωτισμός καὶ ὁ Σωτήρας μας, δόξα σοι.

Ἄς δοξολογήσουμε τὸν Χριστό πού ἀναστήθηκε ἀπὸ

νεκρῶν· ψυχὴν καὶ σῶμα γὰρ ἀνάλαβόν, τῷ πάθει ἀπ' ἀλλήλων διέτεμε, τῆς ἀχράντου μὲν ψυχῆς ἐν Ἄϊδη κατελθούσης, ὃν καὶ ἐσκύλευσε, τάφῳ δὲ διαφθορὰν οὐκ οἶδε τὸ ἅγιον σῶμα, τοῦ Λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις δοξολογοῦμεν Χριστέ, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δι' ἧς ἡμᾶς ἠλευθέρωσας, τῆς τυραννίδος τοῦ Ἄϊδου, καὶ ὡς Θεὸς ἐδώρησας, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὡ Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ἀκατάληπτε Ποιητὰ οὐρανοῦ καὶ γῆς, διὰ Σταυροῦ παθῶν, ἐμοὶ ἀπάθειαν ἐπήγασας, ταφὴν δὲ καταδεξάμενος, καὶ ἀναστὰς ἐν δόξῃ, συνανέστησας τὸν Ἀδὰμ χειρὶ παντοδυνάμω. Δόξα τῇ σῇ τριημέρῳ Ἐγέρσει, δι' ἧς δεδώρησαι ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ ἰλασμόν ἁμαρτιῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Ἐξ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῶν παθῶν· ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν, Κύριε δόξα

τούς νεκρούς· διότι ἀφοῦ ἀνάλαβε ψυχὴ καὶ σῶμα, μέ τὸ πάθος τὰ χωρίσε μεταξύ τους· διότι ἡ ἀμόλυνη ψυχὴ του κατέβηκε στὸν ἄδη, τὸν ὁποῖο καὶ ἀπογύμνωσε, ἀλλὰ καὶ δὲν γνώρισε διαφθορὰ θανάτου τὸ ἅγιο σῶμα τοῦ Λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν μας.

Μέ ψαλμούς καὶ ὕμνους δοξολογοῦμε, Χριστέ, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασις· μέ τὴν ὁποία μᾶς ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ ἄδη, καὶ ὡς Θεός, δώρισες ζωὴ αἰώνια καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὡ Κύριε τῶν ἀπάντων, ἀκατανόητε Δημιουργέ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, μέ τὸ Σταυρὸ πάσχοντας πήγασες γιὰ μένα ἀπάθεια· καὶ ἀφοῦ καταδέχθηκες, ταφὴ καὶ ἀναστήθηκες ἐνδοξα, ἀνέστησες μαζί σου τὸν Ἀδὰμ μέ τὸ παντοδύναμο χέρι σου. Δόξα στὴν τριήμερή σου Ἀνάστασις, μέ τὴν ὁποία δώρισες σ' ἐμᾶς, τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ ἄφεσις ἁμαρτιῶν, ὡς μόνος Εὐσπλαγχνος.

Δόξα Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτη Παρθένε, Ἐσύ πού συνέλαβες τὸ Θεό σαρκικά κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, Μητέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, δέξου, ἀμόλυνη, τῶν δούλων σου τίς παρακλήσεις, Ἐσύ ἡ ὁποία σέ ὅλους χορηγεῖς καθαρισμὸ τῶν πταισμάτων, τώρα δεχόμενη τίς ἰκεσίες μας, ἰκέτευε νὰ σωθοῦμε ὅλοι μας.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Ἀπὸ τὰ ὕψη κατέβηκες Ἐσύ ὁ εὐσπλαγχνος, καταδέχθηκες ταφὴ τριήμερη, γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσεις ἀπὸ τὰ πάθη, Ἐσύ ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις μας, Κύριε, δόξα σοι.

σοι.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθὴ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὐδ' ἐπλασας τῇ χειρὶ σου· δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον, δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ σῶσον, Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Ἀπόλυσις:

Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).

ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ'.

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτός, ταῖς Γυναῖξιν ἐβόα· Παύσασθε τῶν δακρῶν, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε, κράξατε ἀνυμνοῦσαι· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα...

Ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἀληθῶς, ταῖς ὁσίαις προσέταξας Γυναίξί, κηρῦξαι τὴν Ἐγερσιν, Ἀποστόλοις ὡς γέγραπται, καὶ δρομαῖος ὁ Πέτρος, ἐπέστη τῷ μνήματι, καὶ τὸ φῶς ἐν τῷ τάφῳ, ὁρῶν κατεπλήττετο· ὅθεν καὶ κατεῖδε, τὰ ὀθόνια μόνα,

Δόξα... Καί νῦν Θεοτοκίον.

Ἐσὺ πού γιὰ μᾶς γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένου, καὶ ὑπέμεινες Σταύρωση, Ἀγαθὴ, Ἐσὺ πού ἀπογύμνωσες τὸ θάνατο μέ τὸ θάνατό σου, καὶ ἔδειξες ἀνάσταση ὡς Θεός, μὴν παραβλέψεις αὐτούς πού ἐπλασες μέ τὸ χέρι σου· δείξε τὴν φιλανθρωπία σου, Ἐλεῆμον, δέξου τὴ Θεοτόκο πού σέ γέννησε, καὶ πού πρεσβεύει γιὰ μᾶς, καὶ σῶσε, Σωτὴρα μας, λαὸ ἀπελπισμένο.

Ἀπόλυση:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).

ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ'.

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 17-31).

Καθίσματα

Ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς Ἐσὺ ἡ ζωὴ ὅλων, καὶ Ἄγγελος φωτεινός φώναζε στίς γυναῖκες· παύσατε τὰ δάκρυα, ἀναγγείλατε στοὺς Ἀποστόλους τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα· κράξατε ἀνυμνώντας, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς ὁ Κύριος, πού καταδέχθηκε ὡς Θεός, νὰ σώσει τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα...

Ὅταν ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο ἀληθινά, διέταξες τίς εὐσεβεῖς γυναῖκες νὰ κηρῦξουν τὴν Ἀνάσταση στοὺς Ἀποστόλους, ὅπως ἦταν γραμμένο· καὶ βιαστικός ὁ Πέτρος ἔφθασε στό μνήμα, καὶ βλέποντας τὸ φῶς στό μνήμα ἔμενε κατάπληκτος· γι' αὐτὸ καὶ εἶδε καλά τὰ σεντόνια

χωρίς τοῦ θείου σώματος, ἐν αὐτῷ κατακείμενα, καὶ πιστεύσας ἐβόησε· δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι σῶζεις ἅπαντας Σωτὴρ ἡμῶν· τοῦ Πατρὸς γὰρ ὑπάρχεις ἀπαύγασμα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον, ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη· τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεις δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον Τόκον σου.

Ἄνθρωποι τὸ μνήμα σου, Σωτὴρ ἐσφραγίσαντο, Ἄγγελος τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας ἀπεκύλισε. Γυναῖκες ἐθεάσαντο, ἐγηγερόμενον ἐκ νεκρῶν καὶ αὐταὶ εὐηγγελίσαντο τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Σιών. Ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ διελύθη τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου. Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς, αἱ Γυναῖκες κομίσασαι, φωνῆς Ἀγγελικῆς, ἐκ τοῦ τάφου ἤκουον· Παύσασθε τῶν δακρύων, καὶ ἀντὶ λύπης χαρὰν κομίσασθε, κράξατε ἀνυμνοῦσαι, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις,

χωρὶς τὸ θεϊκό σῶμα, νὰ κοίτονται μέσα στό μνήμα, καὶ ἀφοῦ πίστεψε, φώναξε· δόξα σ' ἐσένα, Χριστέ Θεέ, διότι σῶζεις ὅλους, Σωτὴρα μας· διότι ὑπάρχεις ἀκτινοβολία (εἰκόνα) τοῦ Πατρὸς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνια πύλη καὶ κιβωτό, τὸ πανάγιο ὄρος, τὴ φωτοφόρο νεφέλη ἅς ὑμνήσουμε, τὴν οὐράνια σκάλα, τὸν λογικὸ παράδεισο, τὴ λύτρωση τῆς Εὐας, τὸ μέγα κειμήλιο τῆς οἰκουμένης· διότι μέ αὐτὴν πραγματοποιήθηκε σωτηρία στὸν κόσμο καὶ συγχώρηση τῶν ἀρχαίων ἀμαρτημάτων· γι' αὐτὸ φωνάζουμε, πρὸς αὐτὴν· πρέσβευε στὸν Υἱό σου καὶ Θεό, νὰ δωρίσει ἄφεση τῶν σφαλμάτων, σ' αὐτούς οἱ ὅποιοι μέ εὐσέβεια προσκυνοῦν τὴν πανάγια γέννησή σου.

Ἄνθρωποι, Σωτὴρα, σφράγισαν τὸ μνήμα σου, Ἄγγελος ὁμῶς ἀποκύλισε τὸ λίθο ἀπὸ τῆς θύρας. Γυναῖκες σέ εἶδαν ἀναστημένο ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καὶ αὐτὲς ἔφεραν τὸ εὐχάριστο ἄγγελμα στους Μαθητές, στὴν Ἱερουσαλήμ. Ὅτι δηλαδή ἀναστήθηκες Ἐσὺ ἡ ζωὴ τῶν πάντων, καὶ διαλύθηκαν τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου. Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα...

Φέροντας τὰ μύρα γιὰ τὴν ταφή οἱ γυναῖκες ἄκουαν ἀπὸ τὸν τάφο ἄγγελικὴ φωνή· παύσατε τὰ δάκρυα καὶ ἀντὶ τῆς λύπης λάβετε χαρὰ· κράξατε ἀνυμνώντας ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ὁ Κύριος, πού καταδέχθηκε σπλαχνικά, ὡς Θεός, νὰ σώσει τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐξ αἰτίας σου χαίρεται, Χαριτωμένη, ὅλη ἡ κτίσις, τὸ

Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναέ, καὶ Παράδεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν· τὴν γὰρ σὴν μήτραν, θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, δόξα σοι.

Εὐλογητάρια:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 31-32).

Ὑπακοή.

Αἱ Μυροφόροι τοῦ Ζωοδότου ἐπιστᾶσαι τῷ μνήματι, τὸν Δεσπότην ἐζήτουν, ἐν νεκροῖς τὸν ἀθάνατον, καὶ χαρᾶς εὐαγγέλια, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου δεξάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐμήνυον· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀναβαθμοί.

Ἀντίφωνον Α'.

Ἐκ νεότητός μου ὁ ἐχθρός με πειράζει, ταῖς ἡδοναῖς φλέγει με· ἐγὼ δὲ πεποιθώς, ἐν σοὶ Κύριε, τροποῦμαι τοῦτον.

Οἱ μισοῦντες Σιών, γεννηθήτωσαν δὴ, πρὶν ἐκσπασθῆναι ὡς χόρτος· συγκόψει γὰρ Χριστός, αὐχένας αὐτῶν, τομῆ βασάνων.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἁγίῳ Πνεύματι, τὸ ζῆν τὰ πάντα, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸς μέγας, σὺν Πατρὶ ὑμνοῦμεν αὐτὸ καὶ τῷ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

σύνολο τῶν ἀγγέλων, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναέ καὶ παράδεισε λογικέ, παρθενικό καύχημα· ἀπὸ σένα ὁ Θεὸς σαρκώθηκε, καὶ ἔγινε παιδί ὁ προαιώνιος Θεὸς μας· διότι τὴ μήτρα σου τὴν ἔκανε θρόνο, καὶ τὴν κοιλιὰ σου πλατύτερη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς. Ἐξ αἰτίας σου χαίρεται, Κεχαριτωμένη, ὅλη ἡ κτίσις. Δόξα σ' ἐσένα.

Εὐλογητάρια:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 31-32).

Ὑπακοή.

Οἱ Μυροφόρες ἐστέκονταν στό μνήμα τοῦ Ζωοδότου, καὶ ζητοῦσαν τὸν ἀθάνατο Κύριο μεταξύ τῶν νεκρῶν· καὶ ἀφοῦ δέχθηκαν χαρᾶς εὐαγγέλια ἀπὸ τὸν Ἄγγελο, ἔφεραν τὸ μήνυμα στοὺς Ἀποστόλους, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος παρέχοντας στὸν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀναβαθμοί.

Ἀντίφωνον Α'.

Ἀπὸ τὴ νεότητά μου ὁ ἐχθρός μέ πειράζει, μέ καίει μέ τίς ἡδονές· ἐγὼ ὅμως ἔχοντας πεποίθησι σ' ἐσένα, Κύριε, τὸν τρέπω σέ φυγή.

Αὐτοὶ ποὺ μισοῦν τὴν Ἱερουσαλήμ, ἄς γίνουν λοιπὸν ὅπως τὸ χόρτο, πρὶν θερισθεῖ· διότι θά κόψει ὁ Χριστὸς τοὺς αὐχένες τους (τοὺς λαίμους τους) μέ τὸ κοφτερό δρεπάνι τῶν βασάνων.

Δόξα Καὶ νῦν

Στὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὀφείλεται, τὸ ὅτι ζοῦν τὰ πάντα· εἶναι Φῶς ἀπὸ Φῶς, Θεὸς μέγας· τὸν ὑμνοῦμε μαζί μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Λόγο του.

Ἀντίφωνον Β'.

Ἡ καρδιά μου τῷ φόβῳ σου σκεπέσθω,
ταπεινοφρονοῦσα, μὴ ὑψωθεῖσα ἀποπέση, ἐκ σοῦ
Πανοικτίρμον.

Ἐπὶ τὸν Κύριον ὁ ἐσχηκῶς ἐλπίδα, οὐ δεῖσει
τότε, ὅτε πυρὶ τὰ πάντα κρινεῖ καὶ κολάσει.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἁγίῳ Πνεύματι, πᾶς τις θεῖος βλέπει καὶ
προλέγει, τερατουργεῖ ὕψιστα, ἐν τρισὶν ἓνα Θεὸν
μέλπων· εἰ γὰρ καὶ τριλαμπεῖ, μοναρχεῖ τὸ θεῖον.

Ἀντίφωνον Γ'.

Ἐκέκραξά σοι Κύριε, πρόσχες, κλινόν μοι τὸ
οὖς σου βοῶντι, καὶ κάθαρον πρὶν ἄρης με, ἀπὸ
τῶν ἐνθένδε.

Ἐπὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ γῆν, δύνων πᾶς αὐθις
ἀναλύσει, τοῦ λαβεῖν βασάνους, ἢ γέρα τῶν
βεβιωμένων.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἁγίῳ Πνεύματι, θεολογία μονὰς τρισαγία· ὁ
Πατὴρ γὰρ ἄναρχος, ἐξ οὗ ἔφυ ὁ Υἱὸς ἀχρόνως καὶ
τὸ Πνεῦμα σύμμορφον, σύνθρονον, ἐκ Πατρὸς
συνεκλάμψαν.

Ἀντίφωνον Δ'.

Ἴδου δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ
κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἅμα; ἐν τούτῳ γὰρ Κύριος,
ἐπηγγείλατο ζωὴν αἰώνιαν.

Τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ, ὁ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ

Ἡ καρδιά μου ἄς σκεπάζεται ἀπὸ τὸν φόβο σου ταπει-
νοφρονώντας, μήπως ἂν ὑψωθεῖ ἀπὸ ὑπερηφάνεια, ξεπέ-
σει ἀπὸ σένα, Πανεύσπλαχνε.

Ὅποιος ἔχει ἐλπίδα στὸν Κύριο, δέ θά φοβηθεῖ τότε,
ὅταν θά κρινεῖ τὰ πάντα μέ φωτιά καὶ κόλαση.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Μέ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθένας πού ἀνήκει
στὸν Θεό, προβλέπει καὶ προφητεύει καὶ κάνει θαύματα
ὑπερβολικά ὑμνώντας ἓνα Θεό μέ τρία πρόσωπα· διότι μο-
λονότι λάμπει ὁ Θεός μέ τρεῖς λάμπεις (μέ τρία πρόσωπα)
εἶναι Μονάρχης (εἶναι μοναδικός, ἓνας).

Ἀντίφωνον Γ'.

Ἐκραξα σ' ἐσένα, Κύριε, πρόσεξέ με, στρέψε τό αὐτί
σου πρὸς ἐμένα, πού σοῦ φωνάζω, καὶ καθάρισέ με, πρὶν
μέ πάρεις ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωή.

Ὁ καθένας δύνοντας (πέφτοντας νεκρός) στή μητέρα γῆ,
πάλι θά ἐπανέλθει, γιὰ νά λάβει βάσανα ἢ βραβεῖα, γιὰ
ὅσα ἔκανε στή ζωὴ του.

Δόξα Καὶ νῦν

Μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα ὁμολογεῖται θεολογικά τρισάγια
Μονάδα· διότι ὁ Πατέρας εἶναι ἄναρχος, καὶ ἀπὸ αὐτόν
προῆλθε ὁ Υἱὸς προαιώνια, καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού ὡς
λάμπη προῆλθε ἀπὸ τὸν Πατέρα, εἶναι τῆς ἴδιας οὐσίας,
καὶ κάθεται στὸν ἴδιο θρόνο.

Ἀντίφωνον Δ'.

Νά λοιπόν, τί εἶναι ὠραιότερο ἢ πιό εὐχάριστο, ἀπὸ τό
νά κατοικοῦν μαζί ἀδελφοί; διότι σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση
ὑποσχέθηκε ὁ Θεός ζωὴ αἰώνια.

Αὐτός πού στολιζει τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, δίνει ἐντολή,

<p>κοσμών, κελεύει μὴ δεῖν φροντίζειν.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ἁγίῳ Πνεύματι, ἐνοειδεῖ αἰτία, πάντα ἔχεται εἰρηνοβραβεύτως· Θεὸς τοῦτο γάρ ἐστι, Πατρί τε καὶ Υἱῷ, ὁμοούσιον κυρίως.</p> <p>Προκείμενον.</p> <p>Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεὸς σου Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.</p> <p>Στίχ. Αἶνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.</p> <p>Ἐωθινόν Εὐαγγέλιον: Α' ΙΑ'.</p> <p>(Οκτώηχος. Σελίδες 190-202).</p> <p>«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...».</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελίς 33-34).</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός.</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35).</p> <p>Πεντηκοστάριον:</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελίς 36).</p> <p>«Σῶσον ὁ Θεός...».</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελίς 36--37).</p> <p>Κανών.</p> <p>ᾠδὴ Α'. Ἀναστάσιμος.</p> <p>«Ἄρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσά ποτε, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὀδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».</p> <p>Τὴν παντοδύναμον Χριστοῦ Θεότητα, πῶς μὴ</p>		<p>ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ φροντίζει ἀγωνιωδῶς γιὰ τὴν ἐνδυμασία του.</p> <p>Δόξα Καὶ νῦν</p> <p>Ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὴ μοναδικὴ αἰτία, ὅλα κατέχονται καὶ λαμβάνουν ὡς βραβεῖο τὴν εἰρήνη· διότι αὐτὸ εἶναι Θεὸς κυριολεκτικὰ τῆς ἴδιας οὐσίας μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό.</p> <p>Προκείμενο.</p> <p>Θά εἶναι Βασιλιάς ὁ Κύριος ὁ Θεός σου, Ἱερουσαλήμ, σέ ὅλες τίς γενιές.</p> <p>Στίχος: Δόξαζε, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο.</p> <p>Ἐωθινὸ Εὐαγγέλιο: Α' - ΙΑ'.</p> <p>(Οκτώηχος. Σελίδες 190-202).</p> <p>«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...».</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελίδα 33-34).</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός.</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35).</p> <p>Πεντηκοστάριο.</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελίδα 36).</p> <p>«Σῶσον ὁ Θεός...».</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελίδα 36--37).</p> <p>Κανόνας.</p> <p>ᾠδὴ Α'. Ἀναστάσιμος.</p> <p>Κάποτε ἡ ῥάβδος τοῦ Μωυσῆ θαυματοργώντας βύθισε τὸν ἄρματηλάτη Φαραῶ, ἀφοῦ χτύπησε σταυροειδῶς, καὶ χώρισε τὴ θάλασσα· τὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ ὅμως πού ἔφευγε πεζὸς ὁδοιπὸρος, τὸν διέσωσε, καθὼς ἔψαλλε ἄσμα στὸν Θεό.</p> <p>Τὴν παντοδύναμη Θεότητα τοῦ Χριστοῦ πῶς νὰ μὴ τὴν</p>
---	--	--

θαυμάσωμεν, ἐκ μὲν παθῶν πᾶσι, τοῖς πιστοῖς ἀπάθειαν, καὶ ἀφθαρσίαν βλύζουσιν ἐκ πλευρᾶς δὲ ἀγίας, πηγὴν ἀθάνατον στάζουσιν, καὶ ζωὴν ἐκ τάφου ἄϊδιον.

Ὡς εὐπρεπῆς ταῖς Γυναίξιν ὁ Ἄγγελος, νῦν ἐμπεφάνισται, καὶ τηλαυγῆ φέρων τῆς ἐμφύτου σύμβολα αὔλου καθαρότητος, τῇ μορφῇ δὲ μηνύων, τὸ φέγγος τῆς Ἀναστάσεως, κράζει· ἐξηγέρθη ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Παρθένε· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί, καὶ ἔφριξαν ἄδου, καθορῶντες οἱ πυλωροί, ἐν τοῖς κατωτάτοις τὸν ἐν ὕψει, τῆς τῶν ἀπάντων ἐπέκεινα φύσεως.

Ἐξέστησαν τάξεις Ἀγγελικαί, ὀρῶσαι ἐν θρόνῳ, ἰδρυμένην τῷ Πατρικῷ, τὴν ἐκπτωτον φύσιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν καθειργμένην, ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμφευτε Μητέρα, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν κτίστην γὰρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

θαυμάσωμε; Διότι ἀναβλύζει ἀπὸ τὰ Πάθη του τὴν ἀπάθεια σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς· καὶ ἀπὸ τὴν ἀγία του πλευρά στάζει ζωὴ ἀθάνατη, καὶ ἀπὸ τὸν τάφο ζωὴ αἰώνια.

Πόσο λαμπρὸς φάνηκε τώρα στίς γυναῖκες ὁ Ἄγγελος; καὶ φέρνοντας ὀλοφώτεινα τὰ σύμβολα τῆς ἐμφυτης καὶ αὔλης καθαρότητός του, καὶ μηνύοντας μὲ τὴ μορφὴ του τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως κράζει· ἀναστήθηκε ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δοξασμένα πράγματα ἔχουν λεχθεῖ ἐπὶ πολλές γενιές γιὰ σένα, ἢ ὅποια χώρες στήν κοιλία σου τὸν Θεὸ Λόγο, καὶ ὅμως ἔμεινες ἀγνή, Θεοτόκε Παρθένε· γι' αὐτὸ ὅλοι ἐγκωμιάζουμε ἐσένα, τὴ μετὰ τὸν Θεὸ προστασία μας.

Σταυροαναστάσιμος

Ὑψώθηκαν (ἀνοίχθηκαν) οἱ πύλες τοῦ πόνου καὶ ἔφριξαν τοῦ ἄδη οἱ θυρωροί βλέποντας στά κατώτατα μέρη τῆς γῆς, αὐτὸν πού βρίσκεται στό ὕψος τῆς φύσεως, ἢ ὅποια εἶναι ἐπάνω καὶ πέρα ἀπὸ τὰ πάντα.

Ἐμειναν κατάπληκτα τὰ ἀγγελικὰ τάγματα βλέποντας καθισμένη στόν Πατρικὸ θρόνο τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων πού εἶχε ξεπέσει, ἢ ὅποια ἦταν φυλακισμένη στά κατώτατα τῆς γῆς.

Θεοτοκίον.

Τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀνύμφευτε Μητέρα, σὲ ὕμνοῦν διαρκῶς· διότι κράτησες ὡς βρέφος στίς ἀγκάλαις σου τὸν Κτίστη ἐκείνων.

<p>Τῆς Θεοτόκου. Ἄχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰῶδιον, καὶ ὑπέρθρον Λόγον ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ὑμνοῦμέν σε.</p> <p>Βότρυν σε ζωηφόρον, τὸν τῆς παγκοσμίου ἀποστάζοντα, γλυκασμὸν σωτηρίας, ἡ Παρθένος Χριστὲ ἀπεκύησε.</p> <p>Γένος Ἀδαμιαῖον, πρὸς τὴν ὑπὲρ νοῦν μακαριότητα, διὰ σοῦ ἀνηγμένον, Θεοτόκε ἀξίως δοξάζει σε.</p> <p>Ωιδὴ Γ'. Ἀναστάσιμος.</p> <p>«Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανούς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριζον· ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου, ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε».</p> <p>Κατακριθέντα τὸν Ἀδάμ, τῇ γεύσει τῆς ἁμαρτίας, τῆς σαρκός σου τὸ σωτήριον πάθος, ἐδικαίωσε Χριστέ· αὐτὸς γὰρ οὐχ ὑπεύθυνος, τῇ τοῦ θανάτου πείρᾳ, πέφηνας ὁ ἀναμάρτητος.</p> <p>Τῆς Ἀναστάσεως τὸ φῶς, ἐξέλαμψε τοῖς ἐν σκότει, τοῦ θανάτου καὶ σκιᾶ καθημένοις, ὁ Θεός μου Ἰησοῦς, καὶ τῇ αὐτοῦ Θεότητι, τὸν ἰσχυρὸν δεσμεύσας, τούτου τὰ σκευὴ διήρπασε.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Τῶν Χερουβείμ καὶ Σεραφείμ, ἐδείχθης ὑψηλοτέρα, Θεοτόκε· σὺ γὰρ μόνη ἐδέξω, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμόλυντε· διὸ πιστοὶ σε πάντες, ὕμνοις ἀεὶ μακαρίζομεν.</p>		<p>Τῆς Θεοτόκου. Ἀμόλυντη Θεοτόκε, πού γέννησες ὑπερφυσικά μέ σάρκα τὸν αἰώνιο καὶ ἀνώτερο ἀπὸ τοὺς θεούς, τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, σέ ὑμνοῦμε.</p> <p>Τὸ σταφύλι πού φέρνει τὴ ζωὴ, τὸ ὁποῖο στάζει τὴν γλυκύτητα τῆς παγκόσμιας σωτηρίας, γέννησε ἡ Παρθένος, Χριστέ.</p> <p>Τὸ γένος τοῦ Ἀδάμ, τὸ ὁποῖο χάρη σ' ἐσένα ἀνυψώθηκε στή μακαριότητα, πού ξεπερνᾷ τὴ λογικὴ, Θεοτόκε, σέ δοξάζει ἐπάξια.</p> <p>Ωιδὴ Γ'. Ἀναστάσιμος</p> <p>Ἐσύ πού στερεώσες κατ' ἀρχάς τοὺς οὐρανούς μέ σοφία, καὶ σταθεροποίησες τὴ γῆ ἐπάνω στὰ νερά, Ἐσύ στήριξέ με, Χριστέ, ἐπάνω στὴν πέτρα τῆς Ἐκκλησίας, διότι δέν ὑπάρχει ἄλλος ἅγιος ἐκτός ἀπὸ σένα, Φιλάνθρωπε.</p> <p>Τὸν Ἀδάμ πού καταδικάσθηκε ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας, τὸν ἀπάλλαξε, Χριστέ, ἀπὸ τὴν καταδίκη τὸ σωτηριῶδες πάθος σου· διότι χωρὶς νὰ εἶσαι ὑπεύθυνος ἁμαρτίας, μέ τὴν πείρα τοῦ θανάτου φάνηκες ὡς ἁμαρτωλὸς ὁ ἀναμάρτητος.</p> <p>Τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως ἔλαμψε ὁ Θεός μας ὁ Ἰησοῦς, σέ ὅσους ἦταν καθισμένοι στό σκοτάδι καὶ στή σκιά τοῦ θανάτου, καὶ μέ τὴ Θεότητά του, ἀφοῦ ἔδεσε τὸν ἰσχυρό, ἄρπαξε τὰ ὑπάρχοντά του.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἀναδείχθηκες ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβείμ καὶ τὰ Σεραφείμ, Θεοτόκε· διότι ἐσύ μόνο δέχθηκες τὸν ἀχώρητο Θεὸ στήν κοιλία σου, ἀμόλυντη· γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ πιστοὶ σέ μακαρίζουμε πάντοτε μέ ὕμνους.</p>
---	--	---

<p>Σταυροαναστάσιμος. Απειθήσαντα πρόην, τῇ ἐντολῇ, Κύριε, τοῦ πεποικηκός με ὄντως, σὺ ἀπεξένωσας, ὄν μορφωσάμενος, ὑπακοὴν τε παιδεύσας, σεαυτῶ οἰκείωσας διὰ σταυρώσεως.</p> <p>Ὁ σοφία τὰ πάντα, προεγνωκῶς, Κύριε, καὶ τῇ σῆ συνέσει, συμπήξας τὰ ὑποχθόνια, οὐκ ἀπηξίωσας, συγκαταβάσει σου Λόγε, τοῦ Θεοῦ ἀναστήσαι τὸν κατ' εἰκόνα σου.</p> <p>Θεοτοκίον. Ἐνοικήσας Παρθένω, σωματικῶς Κύριε, ὥφθης τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔπρεπε θεαθῆναί σε, ἦν καὶ ἀνέδειξας, ὡς ἀληθῶς Θεοτόκον, καὶ πιστῶν βοήθειαν, μόνε Φιλάνθρωπε.</p> <p>Τῆς Θεοτόκου. Δός ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβολάς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.</p> <p>Εὐας τῆς προμήτορος, σὺ ἐπανόρθωσις γέγονας, τὸν ἀρχηγόν, τῆς ζωῆς τῶ κόσμῳ, Θεοτόκε κηύσασα.</p> <p>Ζῶσον δυναστείαν με, ἢ ἀληθῶς Θεὸν Πάναγνε, τὴν τοῦ Πατρός, ἐν σαρκὶ τεκοῦσα, ἐνυπόστατον δύναμιν.</p> <p>Μικρά Συναπτὴ: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38). Καθίσματα: (Τοῦ Μηναίου). Ὡιδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος.</p>		<p>Σταυροαναστάσιμος. Ἐπειδὴ προηγουμένως ἔδειξα ἀπείθεια στὴν ἐντολή, αὐτοῦ πού με ἔπλασε ἀληθινά, Κύριε, Ἐσύ με ἀποξένωσες· ἀλλὰ ἀφοῦ πῆρες τὴ μορφὴ μου καὶ με ἐξάσκησες στὴν ὑπακοή, με ἔκανες δικό σου με τὴ Σταύρωση.</p> <p>Ἐσύ πού γνωρίζεις προκαταβολικά τὰ πάντα, Κύριε, καὶ με τὴ σύνεσή σου ἔκανες τὰ καταχθόνια, δέν ἀπαξίωσες, Λόγε τοῦ Θεοῦ, με τὴ συγκατάβασή σου, νά ἀναστήσεις αὐτόν πού πλάσθηκε κατὰ τὴν εἰκόνα σου, δηλαδή ἐμένα.</p> <p>Θεοτοκίον. Αφοῦ κατοίκησες σωματικά, Κύριε, μέσα σέ Παρθένο, ἐφανίσθηκες στοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ἔπρεπε νά σέ δοῦν αὐτὴν καὶ ἀνέδειξες ἀληθινὴ Θεοτόκο, καὶ βοήθεια τῶν πιστῶν, μόνε Φιλάνθρωπε.</p> <p>Τῆς Θεοτόκου. Δός μας βοήθεια με τίς ἰκεσίες σου, Πάναγνη, ἀποκρούοντας τίς ἐπιθέσεις τῶν δυσκόλων περιστάσεων.</p> <p>Ἐγίνες ἐσύ ἐπανόρθωση τῆς Εὐας τῆς Προμήτορος, ἐπειδὴ γέννησες, Θεοτόκε, τὸν ἀρχηγό τῆς ζωῆς στὸν κόσμο.</p> <p>Ζῶσε με με δύναμη, Πάναγνη, ἐσύ πού γέννησες με σάρκα τὴ δύναμη τὴν προσωπικὴ τοῦ Πατέρα, δηλαδή τὸν Χριστό.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38). Καθίσματα: (Τοῦ Μηναίου). Ὡιδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος.</p>
--	--	--

«Σύ μου ἰσχύς, Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ Πατρικούς κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακούμ σοι κραυγάζω· τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Σὺ δυσμενῆ, ὄντα με λίαν ἠγάπησας, σὺ κενώσῃ, ξένη καταβέβηκας, ἐπὶ τῆς γῆς, εὐσπλαγχνε Σωτήρ, τῆς ἐσχατιᾶς μου, τὴν ὕβριν μὴ ἀνηνάμενος, καὶ μείνας ἐν τῷ ὕψει, τῆς ἀφράστου σου δόξης, τὸν πρὶν ἠτιμωμένον ἐδόξασας.

Τίς καθορῶν, Δέσποτα νῦν οὐκ ἐξίσταται, διὰ πάθους, θάνατον λυόμενον, διὰ Σταυροῦ, φεύγουσαν φθοράν, καὶ διὰ θανάτου, τὸν ἄδην πλούτου κενούμενον, τῆς θείας δυναστείας, σοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου, τὸ ἐξαισίον ἔργον Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις Ἀνύμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καὶ σῶζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκοντας.

Σταυροαναστάσιμος.

Τῷ Σταυρῷ σε προσήλωσαν, οἱ τῶν παρανόμων παῖδες Φιλάνθρωπε, δι' οὗ ἔσωσας ὡς εὐσπλαγχνος, τοὺς δοξάζοντάς σου τὰ παθήματα.

Ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος, πάντα

Ἐσύ εἶσαι ἰσχύς μου, Κύριε, Ἐσύ καὶ καὶ δύναμή μου· Ἐσύ εἶσαι Θεός μου, Ἐσύ εἶσαι τὸ ἀγαλλιάμά μου, ἐσύ ὁ ὁποῖος δέν ἐγκατέλειψες τίς πατρικές ἀγκάλες, ἐπισκέφθηκες ὁμως τὴ δική μας πτωχεία· γι' αὐτό μαζί μέ τόν Προφήτη Ἀββακούμ σοῦ φωνάζω Δόξα στή δύναμή σου, Φιλάνθρωπε.

Ἐσύ, ἐνῶ ἡμουν ἐχθρός σου, πολύ μέ ἀγάπησες· Ἐσύ μέ ταπεινώσῃ παράξενη κατέβηκες στή γῆ, εὐσπλαχνε Σωτήρα, χωρίς νά περιφρονήσεις τὴν προσβολή τῆς ἐσχάτης καταπτώσεώς μου, καὶ παραμένοντας στό ὕψος τῆς ἀνέκφραστῆς σου δόξας, δόξασες ἐμένα τόν πρὶν ἐξευτελισμένο.

Ποιός δέν ἀπορεῖ τώρα, Κύριε, βλέποντας νά καταλύεται ὁ θάνατος μέ πάθος, νά φεύγει ἡ φθορά μέ Σταυρό, νά ἀδειάζει μέ θάνατο ὁ ἄδης ἀπό τόν πλοῦτο του; Τό ἐξαισίον αὐτό ἔργο εἶναι τῆς δικῆς σου δυνάμεως, τοῦ Σταυρωμένου, Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ ὑπάρχεις καύχημα τῶν πιστῶν, Ἀνύμφευτε, ἐσύ προστάτις, ἐσύ καὶ καταφύγιον τῶν χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμάνι· διότι φέρνεις τίς προσευχές μας πρὸς τόν Υἱό σου, Πανάμωμη, καὶ σῶζεις ἀπό κινδύνους αὐτούς πού σέ ἀναγνωρίζουν μέ πίστη καὶ πόθο ἀγνή Θεοτόκο.

Σταυροαναστάσιμος

Στόν Σταυρό σ' ἐκάρφωσαν οἱ ἀπόγονοι τῶν παρανόμων, Φιλάνθρωπε, μέ τόν ὁποῖο ἔσωσες ὡς εὐσπλαχνος, αὐτούς πού δοξάζουν τὰ Παθήματά σου.

Ἀφοῦ ἀναστήθηκες ἀπό τό μνήμα, ἀνέστησες μαζί σου

συνανέστησας τοὺς ἐν ἄδη νεκρούς, καὶ ἐφώτισας ὡς εὐσπλαγχνος, τοὺς δοξάζοντάς σου τὴν Ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον.

Τὸν Θεὸν ὃν ἐκύησας, ἄχραντε Μαρία, τοῦτον δυσώπησον, τοῖς ἰκέταις σου δωρήσασθαι, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἡ τὸν στάχυν βλαστήσασα, τὸν ζωοποιὸν ἀνήροτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ ζωὴν, Θεοτόκε, σῶζε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτόκον σε Πάναγνε, οἱ πεφωτισμένοι πάντες γινώσκομεν· τὸν γὰρ Ἥλιον ἐκύησας, τῆς δικαιοσύνης ἀειπάρθενε.

Ἰλασμὸν ἡμῖν δώρησαι, τῶν ἀγνοημάτων ὡς ἀναμάρτητος, καὶ εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, ὁ Θεὸς πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε.

Ωιδὴ Ε'. Ἀναστάσιμος.

«Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καί, πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Περιθέσθαι ἠνέσχου, χλαῖναν πρὸ τοῦ πάθους σου, Σῶτερ παιζόμενος, τὴν τοῦ πρωτοπλάστου, περιστέλλων ἀσχήμονα γύμνωσιν, καὶ γυμνὸς παγῆναι, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀπαμφιάζων, τὸν χιτῶνα Χριστὲ τῆς νεκρώσεως.

Ἐκ χοῶς τοῦ θανάτου, σὺ τὴν πεπτακυϊάν μου

ὄλους τοὺς νεκρούς, πού ἦταν στὸν ἄδη, καὶ φώτισες ὡς εὐσπλαγχνος, αὐτούς πού δοξάζουν τὴν Ἀνάστασή σου.

Θεοτοκίο.

Τὸν Θεὸ πού γέννησες, ἀμόλυνη Μαρία, αὐτὸν παρακάλεσε, νὰ δωρίσει στοὺς δούλους σου τὴ συγχώρησι τῶν σφαλμάτων.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἐσύ, ὁ ἀγρός πού δέν ὀργώθηκε, ἡ ὁποία βλάστησες τὸ ζωογόνο στάχυ, τὸ ὁποῖο παρέχει στὸν κόσμο ζωὴ, Θεοτόκε, σῶζε αὐτούς πού σέ ὑμνοῦν.

Ὅλοι οἱ φωτισμένοι σέ ἀναγνωρίζουμε Θεοτόκο, Πάναγνη· διότι γέννησες τὸν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, Ἀειπάρθενε (παντοτεινὴ Παρθένε).

Δώρισέ μας συγχώρησι γιὰ τίς ἁμαρτίες τῆς ἀγνοίας μας, Θεέ μας, καὶ εἰρήνευσε τὸν κόσμον σου μέ τίς πρεσβεῖες αὐτῆς πού σέ γέννησε.

Ωιδὴ Ε'. Ἀναστάσιμος.

Γιατί μέ ἀπώθησες ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου Ἐσύ τὸ φῶς τὸ ἄδυτο (τὸ ἀβασίλευτο), καὶ μέ κάλυψε τὸ ξένο σκοτάδι ἐμένα τὸν ταλαίπωρο; ἀλλὰ ἐπίστρεψε καὶ κατεύθυνε τίς πορεῖες μου πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, σέ παρακαλῶ.

Ἀνέχθηκες νὰ περιβληθεῖς μέ πορφύρα πρὸ τοῦ πάθους σου, Σωτήρα, ἔμπαιζόμενος, περιορίζοντας ἔτσι τὴν ἀπρεπῆ γύμνωσι τοῦ Πρωτοπλάστου, καὶ νὰ καρφωθεῖς στό Σταυρὸ ἀφαιρώντας τὸ χιτῶνα τῆς νεκρώσεως.

Ἀπὸ τὸ χῶμα τοῦ θανάτου ἀνοικοδόμησες τὴν οὐσία

ἀνωκοδόμησας, ἀναστὰς οὐσίαν, καὶ ἀγήρω Χριστέ
κατεσκευάσας, ἀναδείξας πάλιν, βασιλικὴν ὥσπερ
εἰκόνα, ἀφθαρσίας φωτὶ ἀπαστράπτουσαν.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου
κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς
ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην,
Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμόν εὐμενῆ
προβαλλόμεθα.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὁδήγησον ἡμᾶς, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου
Χριστέ· δι' αὐτοῦ γὰρ σοὶ προσπίπτομεν, τὴν σὴν
εἰρήνην, παράσχου ἡμῖν Φιλάνθρωπε.

Κυβέρνησον ἡμῶν, τὴν ζωὴν νῦν ὁ Θεὸς ἡμῶν,
τῶν ὑμνούντων σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὴν εἰρήνην
παράσχου ἡμῖν Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Δυσώπησον Ἀγνή, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν
ἡμῶν, ἀπειρογάμη Μαρία σεμνή, τοῦ καταπέμψαι
ἡμῖν, τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς Θεοτόκου.

Κατεύνασον τὸν ἄστατον κλύδωνα, τῶν
παθῶν μου, ἢ Θεὸν κυήσασα τὸν Κυβερνήτην καὶ
Κύριον.

Λατρεύουσι τῷ τόκῳ σου ἄχραντε, Θεοτόκε,
Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βροτῶν τὰ
συστήματα.

Μαρία Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τὰς ἐλπίδας, τῶν
ἐχθρῶν ματαίωσον, καὶ τοὺς ὑμνοῦντάς σε

μου μέ τὴν ἀνάστασι, καὶ τὴν ἔκανες ἀγέραστη, Χριστέ,
ἀναδεικνύοντάς τὴν πάλιν ὡς βασιλικὴ εἰκόνα, νά
ἀστράφτει μέ τό φῶς τῆς ἀφθαρσίας.

Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ ἔχεις μητρικὸ θάρρος πρὸς τὸν Υἱό σου, Πάνα-
γνη, σέ παρακαλοῦμε, μὴ παραβλέψεις τὴ φροντίδα γιὰ
μᾶς, πού εἴμαστε ἀπὸ τό ἴδιο γένος μ' ἐσένα, διότι μόνο
ἐσένα προβάλλουμε ὡς σπλαχνικὴ συγχώρησι πρὸς τὸν
Κύριο.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὁδήγησέ μας μέ τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ σου, Χριστέ·
Διότι μέ αὐτόν πέφτουμε μπροστά σου· καὶ δός μας τὴν
εἰρήνη, Φιλάνθρωπε.

Κυβέρνησε, Θεέ μας, τὴ ζωὴ ἡμῶν οἱ ὅποιοι ὑμνοῦμε
τὴν Ἀνάστασή σου, καὶ δός μας τὴν εἰρήνη, Φιλάνθρωπε

Θεοτοκίον.

Παρακάλεσε, Ἀγνή τὸν Υἱό σου καὶ Θεό μας, σεμνή
Μαρία, πού δέν ἀπόκτησες πείρα γάμου, νά στείλει σ' ἐμᾶς
τούς πιστούς τό μέγα ἔλεος.

Τῆς Θεοτόκου.

Κατεύνασε (καταπράυνε) τὴν ἀκατάστατη τρικυμία
τῶν παθῶν μου, ἐσύ πού γέννησες τὸν Θεό τὸν Κυβερνήτη
καὶ Κύριο.

Λατρεύουν τὸν Υἱό σου, ἀμόλυνη Θεοτόκε, τὰ τάγμα-
τα τῶν Ἀγγέλων καὶ τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων.

Μαρία Θεοτόκε Ἀνύμφευτη, ματαίωσε τίς ἐλπίδες τῶν
ἐχθρῶν, καὶ δῶσε εὐφροσύνη σ' αὐτούς πού σέ ὑμνοῦν.

εὐφρανον.

Ωιδή ΣΤ'. Αναστάσιμος.

«Ίλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλὰ γὰρ αἰ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Διὰ ξύλου κραταιῶς, καθεῖλέ με ὁ ἀρχέκακος, αὐτὸς δὲ ἀναρτηθεὶς, Χριστέ, κραταιότερον, Σταυρῷ καταβέβληκας, δειγματίσας τοῦτον, τὸν πεσόντα δὲ ἀνέστησας.

Σὺ ᾠκτειρας τὴν Σιών, ἐξανατείλας τοῦ μνήματος, καινὴν ἀντὶ παλαιᾶς, τελέσας ὡς εὐσπλαγχνος, τῷ θείῳ σου αἵματι, καὶ νῦν βασιλεύεις ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς αἰῶνας Χριστέ.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθειήμεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεογεννήτορ ἄγνη, καὶ τύχοιμεν Πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Σταυροαναστάσιμος.

Παλάμας ἐν τῷ Σταυρῷ ἐξήπλωσας, ἰατροῦν ἀκρατῶς τὴν ταθεῖσαν, ἐν τῇ Ἑδέμ, χεῖρα τοῦ πρωτοπλάστου, καὶ πικροῦ ξύλου χολῆς ἀντεγεύσω Χριστέ, καὶ ἔσωσας ὡς δυνατός, τοὺς δοξάζοντάς σου τὰ παθήματα.

Θανάτου ὁ Λυτρωτῆς ἐγεύσατο, τὴν ἀρχαίαν τε ἀπόφασιν ὅπως, καὶ τῆς φθορᾶς, τὸ βασίλειον λύση, καὶ τοῖς ἐν ἄδη φοιτήσας ἀνέστησε, καὶ ἔσωσεν ὡς δυνατός, τοὺς ὑμνοῦντας αὐτοῦ τὴν

Ωιδή ΣΤ'. Αναστάσιμος.

Συγχώρησέ με, Σωτήρα, διότι πολλές εἶναι οἱ ἀνομίες μου· καὶ σὲ παρακαλῶ βγάλε με ἀπὸ τοῦ βυθοῦ τῶν κακῶν· διότι ἐσένα φωνάζω, καὶ ἐπάκουσέ με ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Μέ ξύλο μέ ἔρριξε κάτω δυνατὰ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κακοῦ· ὅμως Ἐσύ ὁ ἴδιος, Χριστέ, τὸν κατέβαλες μέ τὸν Σταυρὸ πῖο δυνατὰ, δίνοντας ἔτσι παράδειγμα σ' αὐτόν, καὶ ἀναστήνοντας τὸν πεσμένο ἄνθρωπο.

Ἐσύ σπλαχνίσθηκες τὴν Ἱερουσαλήμ μέ τὴν Ἀνάστασή σου ἀπὸ τὸ μνήμα, κάνοντάς τὴν καινούρια, ἀντὶ παλαιᾶς πού ἦταν, ὡς εὐσπλαχνος, μέ τὸ θεϊκό σου αἷμα· καὶ τώρα, Χριστέ, βασιλεύεις σ' αὐτὴν αἰώνια.

Θεοτοκίο.

Εἶθε νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὰ φοβερά πταίσματά μας, Ἄγνη Θεογεννήτρια, καὶ νὰ ἐπιτύχουμε, Πάναγνη, τὸν θεϊκό φωτισμὸ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος σαρκώθηκε ἀπὸ σένα κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἄπλωσες τὰ χέρια στό Σταυρὸ, γιὰ νὰ θεραπεύσεις τὸ χέρι τοῦ Πρωτοπλάστου, πού ἀπλώθηκε χωρὶς ἐγκράτεια πρὸς τὸν καρπὸ μέσα στόν παράδεισο, καὶ γεύθηκες χολὴ ἀντὶ τοῦ πικροῦ καρποῦ, Χριστέ, καὶ ἔσωσες ὡς δυνατός, αὐτούς πού δοξάζουν τὰ παθήματά σου.

Ὁ Λυτρωτῆς γεύθηκε θάνατο, γιὰ νὰ καταλύσει καὶ τὴν ἀρχαία καταδικαστικὴ ἀπόφαση καὶ τὸ βασίλειο τῆς φθορᾶς, καὶ ἀφοῦ ἦλθε κοντά σ' αὐτούς πού ἦταν στόν ἄδη, τοὺς ἀνέστησε ὁ Χριστός, καὶ ἔσωσες ὡς δυνατός,

Ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον.

Μὴ παύση ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, Παναγία Θεοτόκε Παρθένε, ὅτι πιστῶν, στήριγμα σὺ ὑπάρχεις, καὶ τῇ ἐλπίδι τῇ σῇ κραταιούμεθα, καὶ πόθῳ σε καὶ τὸν ἐκ σοῦ, σαρκωθέντα ἀφράστως δοξάζομεν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ναόν σε τοῦ Θεοῦ καὶ κιβωτόν, καὶ παστάδα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, Θεοτόκε, οἱ πιστοὶ καταγγέλλομεν.

Ἐοάνων καταλύτης ὡς Θεός, γεγονῶς ὁ Τόκος σου, Μαρία Θεόνυμφε, προσκυνεῖται σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ σὲ τοῖς βροτοῖς, Θεοτόκε, ἔδειξεν οὐράνιον κλίμακα· διὰ σοῦ γὰρ πρὸς ἡμᾶς καταβέβηκε.

Μικρὰ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).

Κοντάκιον.

Ἐξαναστάς τοῦ μνήματος, τοὺς τεθνεῶτας ἤγειρας, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνέστησας, καὶ ἡ Εὐὰ χορεύει ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ κόσμου τὰ πέρατα πανηγυρίζουσι, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου Πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ τοῦ Αἰδου σκυλεύσας βασιλεία, καὶ νεκροὺς ἀναστήσας Μακρόθυμε, Γυναιξὶ Μυροφόροις συνήνησας, ἀντὶ λύπης, χαρὰν κομισάμενος, καὶ

αὐτοὺς πού ὑμνοῦν τὴν Ἀνάστασή του.

Θεοτοκίον.

Μὴ παύσεις νὰ πρεσβεύεις γιὰ μᾶς, Παναγία Θεοτόκε Παρθένε· διότι Ἐσὺ εἶσαι τὸ στήριγμα τῶν πιστῶν, καὶ παίρνουμε δύναμη μέ τῇ δικῇ σου ἐλπίδα, καὶ μέ πόθο δοξάζουμε ἐσένα καὶ αὐτόν πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο.

Τῆς Θεοτόκου.

Σέ κηρύττουμε οἱ πιστοί, Θεοτόκε, ναὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ κιβωτό, καὶ νυφικό θάλαμο ἔμψυχο, καὶ πύλη οὐράνια.

Ἀφοῦ ἔγινε καταστροφῆς τῶν εἰδώλων ὡς Θεός, ὁ Υἱός σου, Μαρία Νύμφη τοῦ Θεοῦ, προσκυνεῖται μαζί μέ τόν Πατέρα καὶ τό Πνεῦμα.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεοτόκε, σέ ὑπέδειξε στοὺς ἀνθρώπους ὡς οὐράνια σκάλα, διότι διὰ μέσου σου κατέβηκε σ' ἐμᾶς.

Μικρὴ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικό. Σελίς 38).

Κοντάκιο.

Ὅταν ἀναστήθηκες ἀπὸ τό μνήμα, ἀνέστησες τοὺς νεκρούς, καὶ ὑψώσες τὸν Ἀδάμ· καὶ ἡ Εὐὰ χορεύει ἐξ αἰτίας τῆς Ἀναστάσεώς σου, καὶ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου πανηγυρίζουν γιὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή σου, Πολυέλεε.

Οἶκος.

Ἀφοῦ λαφυραγώγησες τὰ βασιλεία τοῦ ἄδη, καὶ ἀνέστησες τοὺς νεκρούς, Μεγαλόψυχε, συνάντησες τίς Μυροφόρες γυναῖκες φέρνοντας χαρὰ ἀντὶ λύπης· καὶ

Ἀποστόλοις σου ἐμήνυσας τὰ τῆς νίκης σύμβολα, Σωτήρ μου ζωοδότα, καὶ τὴν κτίσιν ἐφώτισας φιλόνηθρον· διὰ τοῦτο καὶ κόσμος συγχαίρει, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου πολυέλεε.

Συναξάριον: (Τοῦ Μηναιίου).

Καταβασίαι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίδες 56-79).

(Κατὰ τὴν ἑορταστικὴν περίοδον).

Ωιδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

«Θεοῦ συγκατάβασιν τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδὶ ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἡ ἔνδοξος κένωσις ὁ θεῖος πλοῦτος, τῆς σῆς πτωχείας Χριστέ κατάπληττει Ἀγγέλους, Σταυρῶ ὀρῶντάς σε καθηλούμενον, διὰ τὸ σῶσαι, τοὺς πίστει κραυγάζοντας· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ θείᾳ καθόδῳ σου, φωτὸς ἐπλήσθη τὰ καταχθόνια, καὶ τὸ σκότος ἠλάθη, τὸ πρὶν διῶκον· ὅθεν ἀνέστησαν, οἱ ἀπ' αἰῶνος δεσμῶται κραυγάζοντας· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τριαδικόν.

Ἀπάντων μὲν Κύριον, ἑνὸς δὲ μόνου μονογενοῦς Υἱοῦ, ὀρθοδόξως Πατέρα, θεολογοῦντές σε καταγγέλλομεν, καὶ ἐν εἰδότες, σοῦ ἐκπορευόμενον, Πνεῦμα εὐθές, συμφυές καὶ

στοὺς Ἀποστόλους μήνυσες τὰ σημάδια τῆς νίκης, Ζωοδότα Σωτήρα μου, καὶ φώτισες τὴν κτίση, Φιλόνηθρον· γι' αὐτὸ καὶ ὁ κόσμος χαίρεται συγχρόνως γιὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασή σου, Πολυέλεε.

Συναξάριον: (Τοῦ Μηναιίου).

Καταβασίαι:

(Συλλειτουργικό. Σελίδες 56-79).

(Ἀνάλογα μὲ τὴν ἑορταστικὴν περίοδο).

Ωιδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

Κάποτε στὴ Βαβυλώνα ἡ φωτιά ντράπηκε τὴν κάθοδο τοῦ Θεοῦ· γι' αὐτὸ οἱ νέοι μέσα στό καμίνι χορεύοντας μὲ χαρούμενα πόδια σάν μέσα σέ λιβάδι ἔψαλλαν· ἅς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας.

Ἡ ἔνδοξη ταπείνωσή σου, ὁ θεϊκὸς πλοῦτος τῆς σοφίας σου, Χριστέ, ἀφήνει κατάπληκτους τοὺς Ἀγγέλους, καθὼς σέ βλέπουν νὰ καρφώνεσαι στό Σταυρό, γιὰ νὰ σώσεις ἐκείνους, πού μὲ πίστη κραυγάζουν· ἅς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας.

Μέ τὴ θεϊκὴ κάθοδό σου γέμισαν ἀπὸ φῶς τὰ καταχθόνια, καὶ ἐκδιώχθηκε τὸ σκοτάδι πού κυριαρχοῦσε πρὶν· γι' αὐτὸ ἀναστήθηκαν οἱ φυλακισμένοι ἀπὸ αἰῶνες κραυγάζοντας· ἅς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας.

Τριαδικό.

Κύριο τῶν πάντων, ἀλλὰ ἑνὸς μόνου Μονογενοῦς Υἱοῦ Πατέρα σέ κηρύττουμε θεολογώντας ὀρθόδοξα, καὶ ἀναγνωρίζοντας ἓνα Πνεῦμα ἐκπορευόμενο ἀπὸ σένα, τὸ ὁποῖο ὀδηγεῖ στὴν εὐθεία ὁδό, καὶ εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια θεϊκὴ

συναΐδιον.

Σταυροαναστάσιμος.

Σωτηρίαν ειργάσω, μέσον τῆς οἰκουμένης προφητικῶς ὁ Θεός· ὑψώθεις γὰρ ἐν ξύλῳ, πάντας ἀνεκαλέσω, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐξ ὕπνου Οἰκτίρμον, πάντας ἐρρύσω φθορᾶς, ἢ κτίσις δὲ πιστοῦται, διὰ τῶν Ἀποστόλων, κηρυττόντων τὴν ἔγερσιν. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἰσουργὸς τῷ τεκόντι, ἰσοδύναμος Λόγος καὶ συναΐδιος, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου Πατρὸς τῆ εὐδοκίᾳ πλαστουργεῖται καὶ Πνεύματος. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τῆς Θεοτόκου.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον εὐχαρίστως κραυγάζομεν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ῥάβδος ἔφυς Παρθένη, Ἰεσσαὶ ἐκ τῆς ῥίζης, ἢ Παμμακάριστος, καρπὸν ἀνθηφοροῦσα, σωτήριον τοῖς πίστει, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζουσιν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Σοφίας ἔμπλησον πάντα, καὶ δυνάμεως θείας ἢ ἐνυπόστατος σοφία τοῦ Ὑψίστου, διὰ τῆς

φύση μαζί σου καὶ αἰώνιο.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐφερεις τὴ σωτηρία μέσα στήν οἰκουμένη, Θεέ μου, σύμφωνα μέ τίς προφητεῖες· διότι ἀφοῦ ὑψώθηκες στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, κάλεσες κοντά σου ὅλους, ὅσοι μέ πίστη κραυγάζουν· Θεέ τῶν Πατέρων μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ἀφοῦ ἀναστήθηκες ἀπό τόν τάφο σάν ἀπό ὕπνο, Εὐσπλαχνε, ἀνέστησες μαζί σου τόν Κόσμο· καί ἡ Κτίση τό πιστοποιεῖ μέ τοὺς Ἀποστόλους, πού κηρύττουν τὴν Ἀνάσταση, Θεέ τῶν Πατέρων μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Θεοτοκίο.

Ἴσος στά ἔργα μέ αὐτόν πού τόν γέννησε, ἴσος στή δύναμη Λόγος τοῦ Θεοῦ καί αἰώνιος μαζί του, πλάθεται στή μήτρα τῆς Παρθένου, μέ τή γεμάτη ἀγάπη συγκατάθεση τοῦ Πατέρα καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Θεέ τῶν Πατέρων μας εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἀφοῦ πῆρες σάρκα ἀπό παρθενικά σπλάχνα, ἐμφανίσθηκες γιά τὴ σωτηρία μας· γι' αὐτό ἀναγνωρίζοντας τὴν Μητέρα σου ὡς Θεοτόκο κραυγάζουμε ὀρθόδοξα· Θεέ τῶν Πατέρων μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ἀναδείχθηκες, Παρθένη, βλαστάρι ἀπό τὴ ρίζα τοῦ Ἰεσσαὶ, ἐσύ ἢ Παμμακάριστη, ἢ ὁποῖα ἀνθοφορεῖς καρπὸ σωτηρίας, σ' αὐτούς πού μέ πίστη κραυγάζουν στόν Υἱό σου· Ὁ Θεός τῶν πατέρων μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ἐσύ ἢ προσωπική σοφία τοῦ Ὑψίστου, Χριστέ, διὰ τῆς Θεοτόκου, γέμισε μέ σοφία καί θεϊκὴ δύναμη, ὅλους ὅσοι

Θεοτόκου, τοὺς ἐν πίστει σοὶ ψάλλοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ωιδὴ Η΄. Ἀναστάσιμος.

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, τὸν Δημιουργὸν καὶ λυτρωτὴν ἀνεβόα· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, ἡ ὑπέρθεος δύναμις, ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς, θεοπρεπῶς ἐξέλαμψε· σαρκὶ γὰρ γευσάμενος, ὑπὲρ παντὸς θανάτου Σταυροῦ ἔλυσε τοῦ ἄδου τὴν ἰσχύν, ὃν ἀπαύστως, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ σταυρωθεὶς ἐγήγερται, ὁ μέγιστος πέπτωκεν, ὁ καταπεσὼν, καὶ συντριβεῖς ἀνώρθωται, φθορὰ ἐξωστράκισται, καὶ ἀφθαρσία ἦνθησεν· ὑπὸ τῆς ζωῆς γὰρ, τὸ θνητὸν κατεπόθη, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρισσοφαῆ Θεότητα, ἐνιαίαν ἐκλάμπουσιν, αἴγλην ἐκ μιᾶς, τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα ἄναρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός, καὶ συμβασιλεύον, ὁμοούσιον Πνεῦμα· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροαναστάσιμος.

μέ πίστη σοῦ ψάλλουν· Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ωιδὴ Η΄. Ἀναστάσιμος.

Ὁ τύραννος τῶν Βαβυλωνίων διέταξε μέ μεγάλη μανία, νά κάψουν ἑπτὰ φορές τό καμίνι γιά τοὺς θεοσεβεῖς νέους· βλέποντάς τους ὅμως νά ἔχουν σωθεῖ μέ ἀνώτερη δύναμη ἐκραύγαζε· τὸν Δημιουργό καὶ Λυτρωτὴ ἔσεῖς νέοι δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τῆς Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ ἡ ἀνώτερη θεϊκὴ δύναμη ἔλαμψε, μέ ὅσα ἔχουν σχέση μ' ἐμᾶς· διότι ἀφοῦ γεύθηκε σωματικὰ θάνατο Σταυροῦ γιά τὸν καθένα, κατέλυσε τοῦ ἄδου τὴ δύναμη· γι' αὐτό ἀκατάπαυστα νέοι δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὁ Σταυρωμένος ἀναστήθηκε. Ὁ καυχησιάρχης (ὁ διάβολος) κατέπεσε· Ὁ ἄνθρωπος πού συντρίφθηκε ἀνορθώθηκε· ἡ φθορὰ ἐξορίσθηκε, καὶ ἀνθίσε ἡ ἀφθαρσία, διότι ἡ ζωὴ κατάπτε τὴ θνητότητα (τὸν θάνατο), ἔσεῖς νέοι δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τριαδικό

Τὴν τρίφεγγη Θεότητα πού ἀκτινοβολεῖ ἐνιαία λάμψη, ἡ ποία προέρχεται ἀπὸ μία τρισυπόστατη (τριπρόσωπη) φύση, τὸν ἄναρχο Γεννήτορα (τὸν Πατέρα), τὸν Λόγο τοῦ Πατρός μέ τὴν ἴδια φύση, καὶ τό ὁμοούσιο Πνεῦμα, πού βασιλεύει μαζί τους· ἔσεῖς νέοι δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Σταυροαναστάσιμος.

Τὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου, χεῖρά μοι ἐκτείναντα τῶ
 γυμνωθέντι, καὶ καλούμενόν με, τῇ αὐτοῦ
 εὐσχήμονι θάλψει γυμνώσει, εὐλογεῖτε πάντα τὰ
 ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς
 αἰῶνας.

Τὸν ἐκ κατωτάτου, ἄδου με ὑψώσαντα τὸν
 πεπτωκότα, καὶ τῇ ὑψιθρόνῳ, δόξῃ τοῦ Γεννήτορος
 τετιμηκότα, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον,
 καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἀδάμ Παρθένε, τοῦ παραπεσόντος μὲν
 ὠφθῆς θυγάτηρ, τοῦ Θεοῦ δὲ Μήτηρ, τοῦ
 ἀνακαινίσαντός μου τὴν οὐσίαν, ὃν ὑμνοῦμεν
 πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς
 πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου.

Τῶν ἐναντίων τὰς θελκτικὰς καὶ φλογώδεις,
 καθ' ἡμῶν κατάσβεσον βολίδας, ὅπως σε ὑμνῶμεν,
 Ἄγνη, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑπερφυῶς τὸν Δημιουργὸν καὶ Σωτῆρα, Θεὸν
 Λόγον τέτοκας Παρθένε· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς
 πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτιστικὴν σε καὶ χρυσαυγῇ τὸ σκηνῶσαν, ἐν
 σοὶ φῶς ἀπρόσιτον Παρθένε, ἔδειξε λαμπάδα, εἰς
 πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τιμιωτέρα:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Ἀναστάσιμος.

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς

Αὐτὸν ὁ ὁποῖος ἐπάνω στό σταυρικό ξύλο ἄπλωσε τὰ
 χεῖρια γιὰ χάρη ἐμοῦ, ὁ ὁποῖος ἡμῶν ἀπογυμνωμένος, καὶ
 ὁ ὁποῖος μὲ καλεῖ, νὰ μὲ περιθάλπει μὲ τὴ δική του
 ἀτιμωτική γύμνωση, δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου
 τὸν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Αὐτὸν ὁ ὁποῖος ὕψωσε ἀπὸ τὸν κατώτατο ἄδη ἐμένα
 πού ἔπεσα, καὶ μ' ἐτίμησε μὲ τὴ δόξα τοῦ ὑψηλοῦ θρόνου
 τοῦ Πατέρα, δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύ-
 ριο, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Φάνηκες, Παρθένε, θυγατέρα τοῦ Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος ξέπε-
 σε, καὶ Μητέρα ὅμως τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνακαινίσει (ἔκανε
 καινούρια) τὴ φύση μου· αὐτὸν ὑμνοῦμε ὅλα τὰ ἔργα ὡς
 Κύριο, καὶ τὸν ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τῆς Θεοτόκου.

Σβῆσε ἐντελῶς τίς ἐναντίον μας ἐλκυστικές καὶ πύρινες
 βολίδες τῶν ἐχθρῶν, γιὰ νὰ σέ ὑμνοῦμε, Ἄγνη, στοὺς
 αἰῶνες.

Γέννησες ὑπερφυσικά τὸν Δημιουργὸ καὶ Σωτῆρα, τὸν
 Λόγο τοῦ Θεοῦ, Παρθένε· γι' αὐτὸ σέ ὑμνοῦμε σέ ὅλους
 τοὺς αἰῶνες.

Τὸ ἀπρόσιτο (ἀπλησίαστο, ἄφθαστο) φῶς, πού κατα-
 σκήνωσε μέσα σου, Παρθένε, σέ ἔδειξε φωτιστικὴ καὶ χρυ-
 σόφωτη λαμπάδα σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Ἀναστάσιμος.

Ἀναστατώθηκε μὲ αὐτὸ τὸ γεγονός ὁ οὐρανός, καὶ τὰ

κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι».

Τῇ θείᾳ καὶ ἀνάρχῳ φύσει ἀπλοῦς πεφυκῶς συνετέθης προσλήψει σαρκός, ἐν σεαυτῷ, ταύτην ὑποστήσας Λόγε Θεοῦ, καὶ πεπονηθῶς ὡς ἄνθρωπος, ἔμεινας ἐκτὸς πάθους ὡς Θεός· διό σε ἐν οὐσίαις, δυσὶν ἀδιαιρέτως, καὶ ἀσυγχύτως μεγαλύνομεν.

Πατέρα κατ' οὐσίαν τὴν θεϊκὴν, ὡς δὲ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος, ἔφησ Θεόν, Ὑψιστε τοῖς δούλοις συγκατιῶν ἐξαναστάς τοῦ μνήματος, χάριτι Πατέρα τῶν γηγενῶν, τιθεὶς τὸν κατὰ φύσιν, Θεόν τε καὶ Δεσπότην, μεθ' οὗ σε πάντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ὡράθης, ὦ Παρθένε, Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς Ἀγαθός, ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Σταυροαναστάσιμος.

Θεοῦ σε φύσει τὸν Υἱόν, συλληφθέντα ἐν γαστρὶ ἐπιστάμεθα, τῆς Θεομήτορος, καὶ γεγονότα δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, καὶ ἐπαρθέντα ἐν Σταυρῷ, τῇ

πέρατα τῆς γῆς ἔμειναν κατάπληκτα, μέ τό ὅτι δηλαδή ὁ Θεός ἐμφανίσθηκε ὡς ἄνθρωπος σωματικά, καὶ ἡ κοιλιὰ σου ἔγινε πιό εὐρύχωρη ἀπό τούς οὐρανοῦς· γί' αὐτό, Θεοτόκε, οἱ ταξιαρχίες τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων σέ μεγαλύνουν.

Ὑπάρχοντας ἀπλός ὡς πρὸς τὴ θεϊκὴ καὶ ἀναρχῆ (προαιώνια) φύση, ἔγινες σύνθετος προσλαμβάνοντας σάρκα, τὴν ὁποία ἐδημιούργησες γιὰ τὸν ἑαυτό σου, Λόγε Θεοῦ· καὶ μολονότι πέθανες ὡς ἄνθρωπος, ἔμεινες ἔξω ἀπό τό πάθος ὡς Θεός· γί' αὐτό σέ μεγαλύνουμε μέ δύο οὐσίες, πού δέν διαιροῦνται οὔτε συγχέονται.

Αὐτόν πού ἔχεις Πατέρα ὡς πρὸς τὴ θεϊκὴ οὐσία, τὸν ὀνόμασες Θεό σου, ἐπειδὴ κατὰ φύση ἔγινες καὶ ἄνθρωπος, Ὑψιστε, συγκαταβαίνοντας στοὺς δούλους σου (ἡμᾶς)· ἀφοῦ ἀναστήθηκες ὁμως ἀπό τό μνήμα, ἔκανες Πατέρα τῶν γήινων (τῶν ἀνθρώπων) κατὰ χάρη, αὐτόν πού εἶναι Θεός καὶ Κύριος, μαζί μέ τὸν ὁποῖο σέ μεγαλύνουμε.

Θεοτοκίο.

Φάνηκες, Παρθένε, Μήτηρ Θεοῦ, ἐπειδὴ γέννησες ὑπερφυσικά μέ σῶμα τὸν ἀγαθό Λόγο, τὸν ὁποῖο πρόβαλε (τὸν γέννησε) ἀπό τὰ σπλάχνα του ὁ Πατέρας πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ὡς ἀγαθός, αὐτόν τὸν Λόγο τώρα τὸν ἐννοοῦμε πέρα καὶ πάνω ἀπό τὰ σώματα, μολονότι φόρεσε τό σῶμα.

Σταυροαναστάσιμος.

Σέ γνωρίζουμε Υἱό Θεοῦ, ὡς πρὸς τὴ φύση, ὁ ὁποῖος ἔχεις συλληφθεῖ στήν κοιλιὰ τῆς Θεομήτορος (Μητέρας τοῦ Θεοῦ), καὶ ἔγινες γιὰ μᾶς ἄνθρωπος, καὶ σέ βλέπουμε

φύσει μὲν πάσχοντα τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπαθῆ δὲ ὡς Θεὸν διαμείναντα.

Λέλυται σκότος ἀμειδές· ἐκ τοῦ ἄδου γὰρ ἀνέτειλεν Ἥλιος, δικαιοσύνης Χριστός, τῆς γῆς φωτίζων πάντα τὰ πέρατα, λάμπων Θεότητος φωτί, οὐράνιος ἄνθρωπος, Θεὸς ἐπίγειος, ὃν ἐν φύσει διτταῖς μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ, καὶ βασίλευε Υἱέ Θεομήτορος, Ἰσμαηλίτην λαόν, καθυποτάπτων τὸν πολεμοῦντα ἡμᾶς, φιλευσεβοῦντι Βασιλεῖ, ὡς ὄπλον ἀνίκητον, ἐπαγομένῳ σοι, σὺν τῇ λόγχῃ τὸν Σταυρὸν χαριζόμενος.

Τῆς Θεοτόκου.

Χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, πλήρης σου ἡ μνήμη, τοῖς προσιούσιν ἰάματα βρύουσα, καὶ εὐσεβῶς Θεοτόκον σε καταγγέλλουσι.

Ψαλμοῖς σε ἀνυμνοῦμεν, Κεχαριτωμένη, καὶ ἀσιγήτως τό, Χαῖρε προσάγομεν· σὺ γὰρ ἐπήγασας πᾶσι τὴν ἀγαλλίασιν.

Ὡραῖος Θεοτόκε, ἔφυ ὁ καρπός σου, οὐχὶ φθορᾶς τοῖς μετέχουσι πρόξενος, ἀλλὰ ζωῆς τοῖς ἐν πίστει σε μεγαλύνουσι.

Μικρά συναπτή:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

ἐπάνω στὸν Σταυρό, νά πάσχεις βέβαια ὡς πρὸς τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἀλλὰ νά μένεις ἀπαθῆς ὡς Θεός.

Διαλύθηκε τό ἀγέλαστο (τό σκυθρωπό) σκοτάδι· διότι ἀπὸ τὸν ἄδη ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης ὁ Χριστός, φωτίζοντας ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς, λάμποντας μέ τίς λάμψεις τῆς Θεότητος, οὐράνιος ἄνθρωπος, Θεός ἐπίγειος, τὸν ὁποῖο μεγαλύνουμε μέ δύο φύσεις (τῆ θεία καὶ τὴν ἀνθρώπινη).

Θεοτοκίο.

Τέντωνε τό τόξο σου καὶ ἔχε κατευόδιο καὶ βασίλευε, Υἱέ τῆς Θεομήτορος (Μητέρας τοῦ Θεοῦ), ὑποτάσσοντας τὸν Ἰσμαηλιτικό λαό, πού μᾶς πολεμεῖ, στὸν εὐσεβῆ βασιλιά μας, πού καταφεύγει σ' ἐσένα, χαρίζοντάς του ὡς ὄπλο ἀνίκητο τὸν Σταυρό μαζί μέ τὴν λόγχη.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἡ μνήμη σου εἶναι γεμάτη ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη, ἀναβλύζοντας θεραπείες σέ ὅσους σέ πλησιάζουν, καὶ μέ εὐσέβεια σέ ἀνακηρύττουν Θεοτόκο.

Σέ ἀνυμνοῦμε μέ ψαλμούς, Χαριτωμένη, καὶ ἀσταμάτητα σοῦ προσφέρουμε τό Χαῖρε· διότι Ἐσὺ πήγασες σέ ὅλους τὴν ἀγαλλίαση.

Ὡραῖος ἀποδείχθηκε, Θεοτόκε, ὁ καρπός σου, διότι δέν προξένησε φθορά σ' αὐτούς πού μετέχουν σ' αὐτόν, ἀλλὰ προξένησε ζωή, σ' αὐτούς πού μέ πίστη σέ μεγαλύνουν.

Μικρὴ συναπτή:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Καί τῆς ἑορτῆς. Ἄν ὑπάρχει).

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Τροπάρια.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πιλάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς οἰκτίρμων καὶ Φιλάνθρωπος.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς νεκρὸν ἐν μνημείῳ, Ἰουδαῖοι σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς Βασιλέα ὑπνοῦντα, στρατιῶταί σε ἐφύλαττον, καὶ ὡς ζωῆς θησαυρόν, σφραγίδι ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ ἀνέστης καὶ παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Κύριε, ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου, τὸν Σταυρόν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν· ὅτι νεκροὺς ἀνιστᾶ καὶ θάνατον κατήργησε· διὰ τοῦτο προσκυνοῦμεν, τὴν Ταφὴν σου καὶ τὴν Ἑγερσιν.

Ὁ Ἄγγελός σου Κύριε, ὁ τὴν Ἀνάστασιν κηρύξας, τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ δὲ Γύναια ἐφώνησε λέγων· τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; Ἀνέστη Θεός ὢν, καὶ τῆ οἰκουμένη ζωὴν ἐδώρησατο.

Ἐπαθες διὰ σταυροῦ, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι, ταφὴν κατεδέξω ρηήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἀθανατίσας, ζωοποιήσῃς ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου φιλάνθρωπε.

(Καί τῆς ἑορτῆς. Ἄν ὑπάρχει).

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43).

Τροπάρια.

Κύριε, μολονότι στάθηκες μπροστά σέ δικαστήριον κρινόμενος ἀπό τόν Πιλάτο, ἀλλά δέν ἔλειψες ἀπό τόν θρόνον καθισμένος μαζί μέ τόν Πατέρα· καί ἀφοῦ ἀναστήθηκες ἀπό τούς νεκρούς, ἐλευθέρωσες τόν κόσμο ἀπό τή δουλεία τοῦ ξένου (τοῦ διαβόλου) ὡς εὐσπλαχνος καί φιλάνθρωπος.

Κύριε, μολονότι ὡς θνητό σέ κατέβασαν σέ μνημεῖο οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλά ὡς Βασιλιά πού κοιμῶταν σέ φύλαγαν οἱ στρατιῶτες, καί ὡς θησαυρό τῆς ζωῆς σέ σφράγισαν μέ σφραγίδα· ἀλλά ἀναστήθηκες, καί πρόσφερες ἀφθαρσία στίς ψυχές μας.

Κύριε, ὄπλο κατὰ τοῦ διαβόλου τόν Σταυρό σου μᾶς ἔδωσες· διότι φρίττει καί τρέμει μὴ ἀντέχοντας νά βλέπει τή δύναμή του, ὅτι δηλαδή ἀναστήνει τούς νεκρούς, καί κατάργησε τό θάνατο· γι' αὐτό προσκυνοῦμε τήν ταφή σου καί τήν Ἀνάσταση.

Ὁ Ἄγγελός σου, Κύριε, πού ἐκήρυξε τήν Ἀνάσταση, τοὺς φύλακες τοὺς φόβισε, στίς γυναῖκες ὅμως φώναξε λέγοντας· γιατί ζητεῖτε τόν ζωντανό μαζί μέ τούς νεκρούς; Ἀναστήθηκε, διότι εἶναι Θεός, καί στήν οἰκουμένη δώρισε ζωή.

Ἐπαθες διὰ τοῦ Σταυροῦ, Ἐσύ ὁ ἀπαθὴς ὡς πρὸς τή Θεότητα· καταδέχθηκες ταφή τριήμερη, γιά νά ἐλευθερώσεις ἐμᾶς ἀπό τήν δουλεία τοῦ ἐχθροῦ, καί νά μᾶς ζωοποιήσεις κάνοντάς μας ἀθάνατους, Χριστέ Θεέ

<p>Προσκυνῶ καὶ δοξάζω, καὶ ἀνυμνῶ Χριστέ, τὴν σὴν ἐκ τάφου Ἀνάστασιν, δι' ἧς ἠλευθέρωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν τοῦ Ἄιδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἐδώρησας τῷ κόσμῳ ὡς Θεὸς ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Τὸ ζωοδόχον σου μνήμα, φρουροῦντες παράνομοι, σὺν τῇ κουστωδίᾳ ἐσφραγίσαντο τοῦτο· Σὺ δὲ ὡς ἀθάνατος Θεὸς καὶ παντοδύναμος, ἀνέστης τριήμερος.</p> <p>Πορευθέντος σου ἐν πύλαις Ἄιδου, Κύριε, καὶ ταύτας συντρίψαντος, ὁ αἰχμάλωτος οὕτως ἐβόα· τίς ἐστὶν οὗτος, ὅτι οὐ καταδικάζεται ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς σκηνὴν κατέλυσε τοῦ θανάτου τὸ δεσμοτήριον; ἐδεξάμην αὐτὸν ὡς θνητόν, καὶ τρέμω ὡς Θεόν. Παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Δόξα... Ἐωθινόν. Α΄.- ΙΑ΄. (Οκτώηχος. Σελίδες 203-213). (Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου). Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 43-44). Μεγάλη Δοξολογία: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52,-53). Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 53-54,-56). Ἀναγνώσματα.</p>		<p>μας, μέ τὴν Ἀνάστασή σου, Φιλάνθρωπε.</p> <p>Προσκυνῶ καὶ δοξάζω καὶ ἀνυμνῶ, Χριστέ, τὴν Ἀνάστασή σου ἀπὸ τὸν τάφο, μέ τὴν ὁποία μᾶς ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὰ ἄλλα δεσμὰ τοῦ ἄδη, καὶ δώρισες στὸν κόσμον ὡς Θεός, ζωὴ αἰώνια καὶ τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Τὸ ζωοδόχο σου μνήμα φρουρώντας οἱ παράνομοι τὸ σφράγισαν μαζί μέ τὴ φρουρά· Ἐσὺ ὁμοῦ ὡς ἀθάνατος Θεός καὶ παντοδύναμος ἀναστήθηκες τριήμερος.</p> <p>Ὅταν πῆγες στίς πύλες τοῦ ἄδη, Κύριε, καὶ τίς συνέτριψες, ὁ αἰχμάλωτος ἄδης ἔτσι ἐφώναζε· ποιός εἶναι αὐτός πού δέν καταδικάζεται, νά παραμείνει στά κατώτατα μέρη τῆς γῆς, ἀλλὰ ἀντιθέτως καὶ ὡς ἀντίσκηνο κατέλυσε τὴ φυλακὴ τοῦ θανάτου; τὸν δέχθηκα ὡς θνητό, καὶ τὸν τρέμω ὡς Θεό. Παντοδύναμε Σωτήρα, ἐλέησέ μας.</p> <p>Δόξα... Ἐωθινό. Α΄.- ΙΑ΄. (Οκτώηχος. Σελίδες 203-213). (Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ὁρθρου). Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη... (Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44). Μεγάλη Δοξολογία: (Συλλειτουργικό. Σελίς 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 51-52,-53). Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 53-54,-56). Ἀναγνώσματα.</p>
---	--	--